

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Sp/26/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1015200562
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Šramko
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1015200562.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v konaní pred sudcom JUDr. Ľubomírom Šramkom v právnej veci navrhovateľa: U. D. P., narodeného X.X.XXXX, štátneho príslušníka Indickej republiky, bez cestovného dokladu, v krajine pôvodu naposledy bytom U. U., L. U., R. D., aktuálne s pobytom F. Ú. U. S. pre K. L., zastúpeného pani Mgr. Jarmilou Vargovou, advokátkou so sídlom pracoviska na Brečtanovej 21, Bratislava proti odporcovi: Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Trnava so sídlom na Športovej 10, Trnava v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa zo dňa 24.3.2015 proti rozhodnutiu odporcu Č. p.: PPZ-HCP-BA9-35-013/2015-AV zo dňa 9.3.2015 takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave napadnuté rozhodnutie odporcu Č. p.: PPZ-HCP-BA9-35-013/2015-AV zo dňa 9.3.2015 potvrdzuje.

Navrhovateľovi nepriznáva právo na náhradu trov tohto konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozhodnutím Č. p.: PPZ-HCP-BA9-35-013/2015-AV zo dňa 9.3.2015 odporca za použitia § 88 ods. 1 písm. b), ods. 4 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) zaistil navrhovateľa dňom 9.3.2015 a umiestnil ho v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov (ďalej len „ÚPZC“) s tým, že dobu zaistenia stanovil do 9.9.2015. V odôvodnení rozhodnutia opísal zistený stav veci, poukázal na existenciu právoplatného rozhodnutia o jeho administratívnom vyhostení Č. p.: UHCP-BA-TT-AV-14-9/2011 z 23.2.2011 a o zákaze vstupu na slovenské územie na dobu 5 rokov, ktoré doposiaľ nebolo zrealizované. V odôvodnení rozhodnutia ďalej uviedol, že po prepustení z predchádzajúceho zaistenia (v roku 2011) navrhovateľ nevykonával potrebné úkony na získanie cestovného dokladu, že teda nedisponuje žiadnym cestovným dokladom, že v čase aktuálneho zaistenia nedisponoval ani žiadnym povolením k pobytu na slovenskom území a ani finančnými prostriedkami, ktoré si ani nevie legálne zabezpečiť, ktorými by si mohol zabezpečiť svoj dočasný pobyt na Slovensku, resp. vycestovanie do krajiny svojho pôvodu - Indickej republiky (ďalej len „India“). Poukázal na predchádzajúce odsúdenia navrhovateľa, skonštatoval, že navrhovateľov pobyt na Slovensku je nelegálny. Skonštatoval účelnosť jeho zaistenia. Odôvodnil stanovenú dobu zaistenia s tým, že po potvrdení totožnosti navrhovateľa zastupiteľským úradom Indickej republiky (ZÚI) mu môže byť vydaný náhradný cestovný doklad (ďalej len „NCD“). Opakovane poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ nedisponuje žiadnym cestovným dokladom a ani finančnými prostriedkami, že počas pobytu na Slovensku si nevytvoril žiadne ekonomické ani rodinné vzťahy, ktoré skutočnosti vylučujú aplikáciu ust. § 89 ods. 1 písm. ma) zákona o pobyte cudzincov. Odporca tiež dôvodil, že existuje reálne riziko, že sa bude i naďalej skrývať, resp. opakovane páchať trestnú činnosť. Tiež vyhodnocoval existenciu rodinného života navrhovateľa. Vo vzťahu k navrhovateľom prezentovanému tvrdeniu o tom, že je otcom maloletej dcéry Vanesy odporca skonštatoval, že túto skutočnosť navrhovateľ nepreukázal. Poukázal na fakt, že po opakovanom zamietnutí jeho žiadosti o azyl svoj pobyt na Slovensku nezlegalizoval, čím by sa mohol starať o dieťa, ktorého je údajne otcom

- namiesto toho sa opakovane dopúšťal trestnej činnosti. Aktuálne ani nevie, kde sa jeho údajné dieťa nachádza. Uviedol, že v konaní sa nepodarilo skontaktovať sa s jeho bývalou priateľkou p. L. D. Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ v zákonnej lehote opravný prostriedok - návrh zo dňa 24.3.2015, ktorým sa domáhal jeho zrušenia v celom rozsahu. Namietal v ňom rozpor rozhodnutia obsahom spisu (namietal tvrdenie odporcu, že nebol v styku s p. L.. D. a to s poukazom na záznam ÚVTOS), nedostatočné zistenie stavu veci (namietal, že od vydania rozhodnutia o administratívnom vyhostení mohli nastať okolnosti, vylučujúce jeho výkon) a nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov (namietal že sa odporca nevysporiadal s otázkou rešpektovania jeho rodinného a súkromného života). Nespochybnil existenciu rozhodnutia o svojom administratívnom vyhostení, namietal však, že rozhodnutie nie je založené v aktuálnom spise a tiež že mu jeho obsah nie je známy - v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava V 2T 108/2008 mu nebol uložený trest vyhostenia z dôvodu existencie jeho rodinného života. K možnosti využitia alternatív zaistenia namietal, že odporca sa možnosťou zabezpečenia potrebných financií nevysporiadal dostatočne, nakoľko sa ho dopytoval iba na finančnú hotovosť ktorú má pri sebe, z ktorej odpovede vyvodil, že potrebnými finančnými prostriedkami nedisponuje. Bez bližšej konkretizácie tiež namietal stanovenú dĺžku zaistenia.

Odporca navrhol vo svojom vyjadrení zo dňa 21.3.2015 k návrhu napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu potvrdiť. Zotrvával na jeho správnosti a dôvodnosti. Poukázal pritom na skutočnosť, že navrhovateľa počas výkonu trestu odňatia slobody (v Hrnčiarovciach nad Parnou) nebola ani raz navštíviť jeho priateľka p. L.. D. a ani jeho údajná dcéra Vanesa, nepožiadala o umožnenie akejkoľvek návštevy a ani nebol s nikým v telefonickom kontakte. Tieto skutočnosti potvrdil aj sám navrhovateľ počas svojho výsluchu 9.3.2015. Poukázal na skutočnosť, že sa mu nepodarilo vypočuť p. M. D., nakoľko jej pobyt nie je známy. V ďalšom dôvodil, že rozhodnutie o administratívnom vyhostení bolo potvrdené tak Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „súd“), ako aj Najvyšším súdom Slovenskej republiky. K námietke nedostatočného vysporiadania sa s otázkou rodinného a súkromného života navrhovateľa uviedol, že sa touto otázkou zaoberal náležitým a dostatočným spôsobom, pričom tiež zdôraznil, že k výkonu rozhodnutia o administratívnom vyhostení navrhovateľa nedošlo z dôvodu, že navrhovateľ bol po jeho vydaní opakovane vo výkone trestu odňatia slobody. Odporca spochybnil tvrdenie navrhovateľa, podľa ktorého mu jeho otec posielal v minulosti mesačne 700 eur. Jednak z dôvodu, že toto tvrdenie nepreukázal a jednak preto, lebo podľa jeho názoru ak by tieto peniaze mal k dispozícii a mal súčasne skutočný záujem o maloletú Vanesu, poukazoval by jej pravidelne časť z nich na zabezpečenie jej potrieb. Odporca poukázal na neexistenciu povolenia k pobytu navrhovateľa na slovenskom území a v tom dôsledku na nemožnosť jeho legálneho zamestnania sa, tiež na nepreukázania jeho ev. príjmov. Vo vzťahu k stanovenej dĺžke zaistenia poukázal na vyjadrenie odborného útvaru (ÚPZC), zabezpečujúceho vystavenie NCD a samotnú faktickú realizáciu vyhostenia.

Súd podaný návrh prejednal a rozhodol podľa ust. § 250q Občianskeho súdneho poriadku v platnom znení (ďalej len „O.s.p.“) ako miestne a vecne príslušný súd (§ 246a ods. 2 O.s.p.,) na pojednávaní v neprítomnosti zástupkyne navrhovateľa, ktorá svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnila písomným podaním z 10.4.2015 a dospel k názoru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako vecne správne.

Súd v prejednávanej veci dokazovanie nedoplnil. Pred samotným prejednaním a rozhodnutím veci sa súd podrobne oboznámil s obsahom pripojených administratívnych spisov odporcu PPZ - HCP-BA9-35/2015-AV a PPZ-HCP-BA9-AV-5/2012 (pôvodne UHCP-BA-TT-AV-14/2011).

Z obsahu spisu PPZ-HCP-BA9-AV-5/2012 súd zistil, že navrhovateľ bol právoplatným rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 2T 102/2008 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5To 101/08 odsúdený za zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov a obchodovanie s nimi k trestu odňatia slobody v trvaní 4 roky. Uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 4 PP/3/2011 z 23.2.2011 bol podmienene prepustený z výkonu tohto trestu (tento trval od 18.1.2008 do 23.2.2011). Počas výkonu tohto trestu nemal žiadnu návštevu a ani žiaden telefonický kontakt, sporadicky udržiaval písomný kontakt s U.. L.. D.. Právoplatným rozhodnutím Č. p.: UHCP-BA-TT-AV-14-9/2011 z 23.2.2011 z dôvodu ust. § 57 ods. 1 písm. a) bod 2. Zák. č. 48/2002 Z.z. bol administratívne vyhostený z územia Slovenskej republiky na dobu 5 rokov, nebola mu určená lehota na vycestovanie. Následným rozhodnutím z tohto istého dňa bol zaistený a umiestnený v ÚPZC. Po zrušení tohto rozhodnutia o zaistení bol navrhovateľ 16.5.2011 zo zaistenia prepustený. V rámci tohto konania bola 12.4.2011 vypočutá p. L.. D. ktorá o. i. uviedla, že otec jej mal. dcéry Vanesy je navrhovateľ, že naposledy ho videla v roku 2010, že spolu žili asi 19 mesiacov v Bratislave na L. X, že sa s ním nechce kontaktovať, že keď si privyrábal, prispieval občas na jej výživu sumou asi 2 000.- Sk, že s ním neplánuje spoločný život, že v súčasnosti už žije s p. L.D. D., že nesúhlasí s tým, aby sa navrhovateľ staral o

mal. Vanesu, ktorá aktuálneho druhu (p. L.. D.) oslovuje "otec" - navrhovateľa už takto neoslovuje. Zo založeného rodného listu mal. F. D.Ó. vyplýva, že otec na tomto rodnom liste uvedený nie je. Na základe rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. OT 45/2013 pre trestný čin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru navrhovateľ vykonal trest odňatia slobody od 17.4. do 17.7.2013. Na základe rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 7T 9/2013 pre trestný čin výtržníctva navrhovateľ vykonal trest odňatia slobody od 23.12.2013 do 14.4.2014. Na základe žiadostí navrhovateľa bol navrhovateľovi udelený tolerovaný pobyt od 3.1. do 2.4.2013, následne od 3.4 do 2.5.2013 a od 24.10.2013 do 22.4.2014.

Zo spisu PPZ - HCP-BA9-35/2015-AV súd zistil, že uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 4PP/3/2011 z 13.3.2014 bolo konštatované, že navrhovateľ sa v skúšobnej dobe (Uznesenie Okresného súdu Trnava sp. zn. 4 PP/3/2011 z 23.2.2011) neosvedčil v dôsledku čoho bolo nariadené vykonať zvyšok jeho trestu (10 mesiacov a 23 dní). Z tohto výkonu trestu bol prepustený 9.3.2015. Toho istého dňa bol navrhovateľ predvedený, bolo mu oznámené začatie konania vo veci jeho zaistenia a bolo vydané napadnuté rozhodnutie. V priebehu podania vysvetlenia navrhovateľ o. i. uviedol, že nemá cestovný doklad, že v minulosti bol iba raz na ZÚI požiadať o vydanie cestovného pasu, avšak z dôvodu, že tento úrad nemohol stotožniť jeho pobyt v Indii pas mu vydaný nebol. Tiež uviedol, že po prepustení z jeho predchádzajúceho zaistenia (v roku 2011) týždenne navštevoval dcéru Vanesu - zobral ju na ihrisko, resp. do McDonald's-u, pravidelne výživné neplatil. Uviedol, že keď bol vo väzení, jeho bývalá priateľka Martina a ani dcéra Vanesa ho nenavštevovali, nemal ani ich adresu. K neuvedeniu jeho osoby ako otca mal. Vanesy uviedol, že v tom čase nemal na Slovensku pobyt a preto nie je ako otec zapísaný. Z obsahu spisu vyplýva, že odporca vykonal úkony k zisteniu pobytu p. L.. D. (za účelom jej výsluchu), avšak adresa pobytu nebola zistená, resp. na známych adresách sa nezdržiavala. Navrhovateľ tiež uviedol, že do roku 2012 keď potreboval peniaze, tak mu ich poslal otec (cca 700 eur mesačne). Tiež, že vie o svojom administratívnom vyhostení zo Slovenska, že na území EÚ nemá žiadnych rodinných príslušníkov (okrem dcéry Vanesy), že pri sebe má iba 24 eur, že nežiada kontaktovať Centrum právnej pomoci ani žiadnu mimovládnu organizáciu. ÚPZC 9.3.2015 odporcovi oznámilo, že predpokladaná doba zaistenia navrhovateľa je, vzhľadom k potrebe vykonať všetky úkony spojené s vyhostením navrhovateľa, asi šesť mesiacov.

Podľa ust. § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia. Podľa ust. § 88 ods. 4 veta prvá zákona o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov.

Podľa ust. § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť a) hlásenia pobytu alebo b) zložiť peňažnú záruku.

Podľa Článku 5 ods. 1 písm. a) Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 z 15.3.2006, ktorým sa stanovuje kódex Spoločenstva o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (Kódex schengenských hraníc) na pobyt, ktorý nepresiahne tri mesiace v rámci obdobia šiestich mesiacov, musia štátni príslušníci tretej krajiny spĺňať tieto podmienky a) majú platný cestovný doklad alebo doklady, ktoré ich oprávňujú prekročiť hranicu.

Podľa ust. § 250q ods. 2 O.s.p. o opravnom prostriedku rozhodne súd rozsudkom, ktorým preskúmané rozhodnutie buď potvrdí, alebo ho zruší a vráti na ďalšie konanie.

Súd preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu v rozsahu podaného návrhu - opravného prostriedku: K námietke týkajúcej sa nezaloženia rozhodnutia o administratívnom vyhostení navrhovateľa zo Slovenska, resp. že mu nie je známy jeho obsah:

Je skutočnosťou že v aktuálnom spise odporcu PPZ - HCP-BA9-35/2015-AV rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa Č. p.: UHCP-BA-TT-AV-14-9/2011 z 23.2.2011 fyzicky založené nie je. K predmetnému spisu je však pripojený spis PPZ-HCP-BA9-AV-5/2012 (pôvodne UHCP-BA-TT-AV-14/2011) v ktorom sa toto rozhodnutie, podobne ako všetky písomnosti týkajúce sa tohto spisu, nachádza. Je istým pochybením odporcu, že do aktuálneho spisu toto rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa nezaložil, táto vada však vzhľadom na jeho nepopierateľnú existenciu nemala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Navrhovateľ však jeho existenciu ani nepoprel. Pokiaľ ide o tú časť námietky, že navrhovateľovi jeho obsah nie je známy, súd poukazuje jednak na samotné vyhlásenie navrhovateľa z 9.3.2015, podľa ktorého navrhovateľ o jeho existencii vie. Z originálu rozhodnutia o administratívnom vyhostení navrhovateľa vyplýva, že toto rozhodnutie navrhovateľ osobne prevzal po jeho vyhlásení dňa 23.2.2011. Táto námietka teda nie je dôvodná.

K námietke rozporu rozhodnutia s obsahom spisu, keď navrhovateľ namietal tvrdenie odporcu, že nebol v styku s p. L.. D. a to s poukazom na záznam ÚVTOS:

Táto námietka podľa názoru súd nie je dôvodná. Predmetný záznam ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou je datovaný 23.1.201 a podľa jeho obsahu počas výkonu tohto trestu odňatia slobody od 18.1.2008 do 23.2.2011 navrhovateľ nemal žiadnu návštevu a ani žiaden telefonický kontakt, sporadicky udržiaval písomný kontakt s U.. L.. D.. Táto v postate negatívna relácia je vzhľadom na obdobie ktorého sa týka, nepoužiteľná pre aktuálne konanie o zaistení navrhovateľa, navyiac nepreukazuje existenciu relevantného kontaktu, ktorý by sa mohol považovať (za podmienky výkonu trestu odňatia slobody) za realizáciu rodinného či súkromného života navrhovateľa. Preto existencia tejto relácie ÚVTOS nie je v rozpore s obsahom napadnutého rozhodnutia.

K námietke nedostatočného zistenia stavu vecí keď navrhovateľ namietal, že od vydania rozhodnutia o administratívnom vyhostení mohli nastať okolnosti, vylučujúce jeho výkon:

Ani táto námietka nie je podľa názoru súdu dôvodná. Odhliadnuc od skutočnosti, že navrhovateľ nešpecifikoval, aké okolnosti vylučujúce výkon právoplatného rozhodnutia o vyhostení navrhovateľa nastali či mohli nastať súd konštatuje, že odporca sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dôsledne zaoberal a aj vyhodnotil jedinú možnú okolnosť, ktorou by bol zánik účelu predmetného rozhodnutia o administratívnom vyhostení navrhovateľa. Odôvodnil, na základe čoho dospel k záveru, že jeho účel trvá, nakoľko toto rozhodnutie nebolo zrušené a je aj vykonateľné a to po zabezpečení vydania NCD.

K námietke nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, keď navrhovateľ namietal, že sa odporca nevysporiadal s otázkou rešpektovania jeho rodinného a súkromného života:

Podobne ako predchádzajúce námietky, ani túto súd nevyhodnotil ako dôvodnú. Ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odporca sa práve posúdeniu tejto otázky zaoberal obširne, pričom svoju správnu úvahu aj dokumentoval vykonaným zistením stavu vecí (vykonaným dokazovaním).

K časti námietky v ktorej navrhovateľ poukazuje na odôvodnenie neudelenia trestu vyhostenia v rozsudku Okresného súdu Bratislava V (sp. zn. 2T 102/2008 z 25.9.2008) súd pokladá za povinnosť uviesť, že: 1/ Otázka existencie rodinného či súkromného života navrhovateľa bola predovšetkým posudzovaná v rozhodnutí o administratívnom vyhostení navrhovateľa - aktuálne napadnuté rozhodnutie predstavuje iba jeho výkon. 2/ Tento navrhovateľom namietaný rozpor (medzi uvedeným odôvodnením rozsudku a vydaným rozhodnutím o administratívnom vyhostení navrhovateľa) posudzoval Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozsudku sp. zn. 10Sža/14/2013 z 22.5.2013, kedy dospel k názoru, že námietky v tomto smere produkované navrhovateľom nie sú dôvodné a to vzhľadom na zistený a preukázaný vzťah medzi navrhovateľom na strane jednej a jeho bývalou družkou p. M. D., resp. jej dcérou mal. Vanesou.

Navyiac súd poukazuje tiež na skutočnosť, že iba tvrdenie navrhovateľa, resp. matky mal. Vanesy, že práve navrhovateľ je otcom mal. Vanesy nie je dôkazom tejto (tvrdenej) skutočnosti. Ak by bol navrhovateľ skutočne jej otcom, nebolo dôvodu, aby matka mal. Vanesy navrhovateľa ako otca neoznačila, resp. aby navrhovateľ nevykonal úkony, ktorými by svoje otcovstvo uznal relevantným spôsobom. Ak sa tak nestalo, iste pre takýto postup existovali dôvody. Možno predpokladať, že sa tak nestalo pre pochybnosti o otcovstve navrhovateľa k mal. Vanese. Jeho argumentácia z 9.3.2015, podľa ktorej v rodnom liste zapísaný nie je z dôvodu, že v tom čase nemal na Slovensku povolený pobyt je účelovou, nakoľko povolenie k pobytu nie je dôvodom k nezapisaniu otca maloletého dieťaťa v jeho rodnom liste. Sám navrhovateľ nevedel uviesť miesto pobytu jeho bývalej partnerky p. L.. D., pričom sa ani odporcovi nepodarilo vypočuť ju, pretože jej pobyt sa nepodarilo zistiť. Avšak menovaná U.. L.. D. sama v rámci konania o administratívnom vyhostení navrhovateľa uviedla, že s navrhovateľom už nežije a ani žiť nechce, že má iného partnera, ktorého mal. Vanesa oslovuje „otec“. Avšak aj keby bol navrhovateľ otcom mal. Vanesy, jeho právo vo vzťahu k nej nie je právom absolútnym, ako to konštatoval vyššie uvedený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Ak by navrhovateľom prezentovaný rodinný či súkromný život skutočne existoval, navrhovateľ by napr. musel vedieť, kde sa jeho údajná dcéra nachádza, kde sa nachádza jej matka (U.. L.. D.). Navrhovateľ v priebehu výsluchu (9.3.2015) tvrdil, že po prepustení z predchádzajúceho zaistenia v ÚPZC (teda po 16.5.2011) sa asi raz týždenne stretával s mal. Vanesou. Mal by teda vedieť, kde min. v tom čase bývala. Avšak na nasledujúcu otázku, prečo ho počas výkonu trestu odňatia slobody neboli (matka s dcérou) navštíviť uviedol, že nemal ich adresu. Tiež uviedol, že s U.. L.. D. neudržiaval žiaden, ani písomný kontakt. Tieto vyjadrenia navrhovateľa nepochybne svedčia o neexistencii namietaného rodinného či súkromného života, ktoré skutočnosti v súvislosti s ostatnými zisteniami (napr. nezapisanie navrhovateľa ako otca v rodnom liste mal. Vanesy, definitívne ukončenie spoločného bývania a vzťahu medzi ním a p. L.. D.) jednoznačne svedčia v prospech konštatovania odporcu, vyjadreného v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

K námietkam, týkajúcim sa aplikácie alternatív zaistenia v zmysle ust. § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov:

Podľa názoru súdu táto námietka nie je dôvodná. Odporca sa posúdením prípadnej aplikácie ust. § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov zaoberal a podľa názoru súdu túto posúdil správne a v súlade so zákonom. Je skutočnosťou, že odporca navrhovateľovi v zápisnici o vyjadrení z 9.3.2015 položil v súvislosti s jeho finančnými možnosťami nepresnú otázku - či má pri sebe nejakú finančnú hotovosť, avšak možno predpokladať, že ak by okrem peňazí ktoré mal navrhovateľ „pri sebe“ disponoval aj inými peňažnými prostriedkami, uviedol by to. Skutočnosťou je však aj to, že navrhovateľ v rámci tejto zápisnice uviedol (odpovedajúc na otázku ako by chcel prispievať finančne či materiálne na mal. Vanesu), že bol zatvorený a prispievať na jej výchovu nemohol, že by chcel nejaký druh pobytu, aby prispievať mohol. Z uvedeného bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že okrem hotovosti ktorú mal pri sebe (24 eur) nedisponuje žiadnymi finančnými prostriedkami. Je teda zrejmé, že pre prípadnú aplikáciu hlásenia pobytu (ku ktorému nutne potrebuje prostriedky na živobytie - stravu, ubytovanie, ošatenie, dopravu, zdravotné zabezpečenie a pod.), podobne ako v prípade zloženia peňažnej záruky, potrebuje finančné krytie, ktorým nedisponuje. Naviac: 1/ Využitie iných alternatív (ako to má napr. na mysli ust. Článku 15 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16.12.2008 o spoločných normách a postupoch v členských štátoch pri navracaní neoprávnene pobývajúcich štátnych príslušníkov tretích krajín) ako alternatív podľa § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov neprichádza do úvahy, pretože odporca ako štátny orgán môže konať iba v intenciách zákona. 2/ Predpokladom využitia uvedených alternatív zaistenia logicky predpokladá legálny pobyt na slovenskom území. 3/ Predpoklady zdržiavania sa cudzinca (v danom prípade navrhovateľa) na slovenskom území stanovuje zákon o pobyte cudzincov, ako aj Kódex schengenských hraníc, konkrétne v Článku 5. Predovšetkým teda osoba zdržiavajúca sa na slovenskom území musí disponovať cestovným pasom, platným vízom alebo jedným zo zákonom stanovených povolení k pobytu. 4/ Navrhovateľ nedisponuje žiadnym cestovným dokladom a ani platným povolením k pobytu, pričom ani v priebehu aktuálneho konania o jeho zaistení nepožiadaval o vydanie takéhoto povolenia k pobytu (napr. tolerovaného). S poukazom na uvedené je zrejmé, že ak by aj navrhovateľ (hypoteticky) mal k dispozícii finančné prostriedky predpokladané ustanovením § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, odporca by nemohol aplikovať tieto alternatívy zaistenia, nakoľko nedisponuje potrebným cestovným dokladom a ani povolením k pobytu.

K bližšie nešpecifikovanej námietke, týkajúcej sa dĺžky stanovenej doby zaistenia:

Ako predchádzajúce, ani túto súd nevyhodnotil ako dôvodnú. Odborným útvarom, ktorý zabezpečuje - resp. sprostredkováva vydanie NCD a následne pripravuje faktický výkon vyhostenie je ÚPZC. Tento odporcovi na jeho dopyt 9.3.2015 oznámil, že vzhľadom k charakteru vykonania potrebných úkonov je predpokladaná doba ich vykonania šesť mesiacov. Na základe tohto stanoviska odporca stanovil dobu zaistenia na šesť mesiacov. Aj súdu je z jeho rozhodovacej praxe známe, že k vydaniu NCD je potrebné na ZÚI doručiť žiadosť a vyplnený dotazník. Následne tento zastupiteľský úrad vykoná priamo v Indii stotožnenie osoby žiadateľa o vydanie NCD a až na základe kladného výsledku takéhoto stotožnenia NCD vydá. Tieto úkony sú však časovo náročné, pričom za predpokladu relevantnej súčinnosti žiadateľa o vydanie NCD ich odporca, resp. ÚPZC v podstate ovplyvniť nemôže.

Pretože námietky vznesené navrhovateľom voči napadnutému rozhodnutiu odporcu neboli dôvodné, súd dospel k názoru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako správne a zákonné. O trovách navrhovateľa súd rozhodol za použitia ust. § 250 k ods.1 O.s.p. s poukazom na výsledok konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 7 dní odo dňa jeho doručenia na Najvyšší súd Slovenskej republiky prostredníctvom Krajského súdu v Bratislave, písomne, vo dvoch vyhotoveniach. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované; odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné; ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. (§ 205 ods. 1 O.s.p).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym

skutkovým zisteniam, e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (205a), f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p).